

Arrest

nr. 176 042 van 10 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016. De bestreden beslissing werd op 25 mei 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een sjiïet te zijn, afkomstig uit Kot Amir Shah in de provincie Punjab. U zou daar uw ganse leven hebben gewoond, samen met uw ouders. Uw problemen startten in 2014 nadat u l. had bekeerd tot het sjiïsme. Toen zijn vader, een strenge soenniet en tevens Malwi in het dorp, dat te weten kwam bedreigde hij u en werd u hierdoor ook ontvoerd. De vader van l. had immers ook banden met Ahle Sunnat, een extremistische soennitische groepering. U werd ontvoerd en drie tot vier dagen vastgehouden. U werd er hardhandig aangepakt en omdat men dacht dat u

overleden was, gooiden ze u daarna in het veld. U werd door een onbekende persoon geholpen en ging naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. U trok daarop naar uw zus in Chiniot waar u even onderdook. Na vier tot vijf dagen kwam iemand u zoeken bij uw zus. Zij raadde u aan het land te verlaten. U trok naar Karachi en regelde daar met behulp van de smokkelaar uw vertrek uit Pakistan. U verliet Pakistan in de zevende of de achtste maand. U reisde illegaal door Iran verder naar Turkije, Griekenland en Servië naar België. U kwam zo'n vier tot vijf maand geleden in België aan waar u na een twintigtal dagen asiel aanvraag. U verklaarde bovendien dat u nadat u in België was aangekomen, via een anonieme telefoon gehoord had dat uw moeder om het leven zou gekomen zijn bij een bomaanslag in Lahore, maar u had geen bevestiging hiervan.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiäre Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde ter staving van uw identiteit, reisweg of asielrelaas. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 10 februari 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. Betreffende de afwezigheid van deze documenten merkte u op dat u vooreerst nooit een paspoort had gehad (Gehoorverslag CGVS, d.d. 12 april 2016, p. 3) en dat u uw identiteitskaart was kwijtgeraakt tijdens de reis naar België (CGVS, p. 11). Betreffende uw identiteitskaart verklaarde u stereotiep dat de smokkelaar deze in het water had gegooid (CGVS, p. 11). Daar u het verlies van uw identiteitskaart nooit hebt aangegeven bij de politie of uw ambassade (CGVS, p. 24), gaat het hier vooreerst om een loze bewering. Het vermoeden bestaat immers dat u deze documenten liever achterhoudt, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Zo moest u bijvoorbeeld even nadenken wanneer uw geboortedatum werd gevraagd (CGVS, p. 3), nochtans redelijk parate kennis. Hoe dan ook, u bracht ook geen enkel ander document mee (CGVS, p. 10). Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u geen contact had met iemand in Pakistan omdat u geen nummers uit uw hoofd kent, daar u ongeletterd bent (CGVS, p. 6). Nochtans gaf u zelf aan dat u vooreerst bij een iemand uit Pakistan verblijft en dat u nieuws ontving uit Pakistan omtrent uw moeder (CGVS, p. 4 & 25), hetgeen er toch op wijst dat er een zekere link met Pakistan bestaat. Het heeft er dus alle schijn van weg dat u weinig tot geen concrete inspanning hebt geleverd om dergelijke documenten te bekomen. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op uw wie u bent en waar u vandaan komt.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die werden opgemerkt doorheen uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw problemen startten nadat u I. had bekeerd tot het sjiisme (CGVS, p. 15). Vreemd genoeg had u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meermaals iets anders verklaard. Zo verklaarde u daar dat u zelf bekeerd werd door I. (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). U verklaarde bij de DVZ letterlijk: "In juli 2015 overtuigde I. mij om mij te bekeren naar het sjiisme", "Ze vroegen mij waarom I. mij naar het sjiisme bekeerde" (Verklaring CGVS, vraag 3.5) én "Ik bekeerde van Soennisme naar Sjiisme. De familie van de persoon die me bekeerde wilde me doden ..." (Verklaring DVZ, d.d. 10 februari 2016, p. 10, vraag 31). Toen u gevraagd werd om bovenstaande frappante tegenstrijdigheid te verklaren, herhaalde u zichzelf constant en bleef u zeggen dat u I. had bekeerd (CGVS, p. 20). U zei dat u hetzelfde had gezegd in het vorige interview en u geen idee had waarom het niet zo opgeschreven staat (CGVS, p. 20). Nochtans maakte u dezelfde fout drie keer.

Hoe dan ook, toen u gevraagd werd naar meer informatie over I., vermeldde u dat u hem al heel lang kent en dat hij al lang uw vriend is (CGVS, p. 17). Toen u gevraagd werd naar zijn naam liet u vallen dat het I. was (CGVS, p. 16). U beweerde ook dat I. zijn volledige naam was (CGVS, p. 16), terwijl u bij DVZ eigenlijk had verklaard dat u zijn volledige naam niet wist (Verklaring CGVS, vraag 3.5). Toen u

geconfronteerd werd met het feit dat u eerst zijn volledige naam niet wist, en u nu beweerde dat I. zijn volledige naam was, gaf u aan dat u enkel de persoon zo kent (CGVS, p. 17). Het is echter bijzonder vreemd dat u zijn volledige naam niet zou kennen. U verklaarde immers al lang vrienden te zijn.

U beweerde ook problemen te hebben gekend met de vader van I. (CGVS, p. 15). Over de vader, verklaarde u opnieuw dat u zijn ouders kende (CGVS, p. 17), maar gevraagd naar zijn naam moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 17). U verklaarde dat u zijn naam niet kende en dat iedereen hem Malwi noemt (CGVS, p. 17), hetgeen een religieuze titel is. Het is echter bijzonder vreemd dat u de naam van de vader van I. niet zou kennen, gezien hij toch al even uw vriend is. Toen u gevraagd werd wat zijn religieuze titel dan was, verwees u naar hem als zijnde een Malwi (CGVS, p. 18). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat de vader van I. een Imam was (CGVS, p. 18). Toen u erop gewezen werd dat u had vermeld dat de vader een Imam was bij DVZ, verklaarde u dat u hem Malwi noemde, dat dat hetzelfde is als Imam en dat de verantwoordelijke van de moskee een imam is, maar dat het normaal Malwi is (CGVS, p. 18). Nochtans had u dat woord niet één keer uitgesproken bij DVZ. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u dat wel had gezegd bij DVZ (CGVS, p. 18). Ook werd u gevraagd of de vader van I. dan sjiit of wel soenniet was en antwoordde u vreemd genoeg vooreerst dat hij sjiit was (CGVS, p. 18). U verbeterde zichzelf, vermeldde dat hij soenniet was en dat u zijn zoon had bekeerd (CGVS, p. 18). Dat u eerst sjiit zou zeggen, is hoogst opmerkelijk. Als verschoning gaf u aan dat het er spontaan uit kwam (CGVS, p. 18). Tot slot had u bij de DVZ ook verklaard dat de vader van I. verbanden had met de extremistische soennitische organisatie Sunnat Wal Jamat (Verklaring CGVS, vraag 3.5). Ten aanzien van het CGVS liet u ook diezelfde organisatie vallen, maar verklaarde u plots dat de vader president was van de organisatie (CGVS, p. 19). Toen u gevraagd werd waarom u bij DVZ zou verklaren dat hij verbanden had, en bij het CGVS dat hij president was, herhaalde u dat hij president was en gaf u mee dat u dat tijdens het eerste interview ook had gezegd (CGVS, p. 19).

Verder zou u ook worden gekidnapt en verklaarde u dat men u drie tot vier dagen had vastgehouden (CGVS, p. 15). Vooreerst kon u niet aangeven wanneer u gekidnapt werd, noch waar ze u naartoe meenamen (CGVS, p. 21). Toen u gevraagd werd hoe ze eruit zagen antwoordde u nogal stereotiep dat er twee grote en twee kleine waren en dat ze snorren hadden (CGVS, p. 21). Gevraagd of u ooit een naam hoorde vallen vermeldde u vreemd genoeg van niet aangezien ze hun gezicht bedekten (CGVS, p. 22). Dat u dan toch zou zien dat twee van hen een snor hebben is opmerkelijk. Toen u gevraagd werd hoe u dan hun snor zou zien, verklaarde u nu plots dat u eigenlijk geblinddoekt werd (CGVS, p. 22).

Hoe dan ook, u verklaarde dat u I. had bekeerd tot sjiit (CGVS, p. 15). Uw kennis aangaande het sjiïsme was nochtans eerder beperkt te noemen voor iemand die in staat zou zijn anderen te bekeren. Zo verklaarde u correct dat Muharram een heilige maand was, maar kon u zich niet meer herinneren welke de naam (Ashura) was voor de belangrijkste dag (CGVS, p. 8). Verder kon u ook niet alle namen van de twaalf imams aangeven (CGVS, p. 25), en wist u eigenlijk ook niet wanneer Muharram dit jaar zou vallen (CGVS, p. 25).

Bovendien rijst er een probleem aangaande de tijd en datum waarop bovenstaande evenementen zich zouden hebben afgespeeld. Toen u gevraagd werd wanneer dit alles gebeurde, antwoordde u vooreerst "niet de Muharram dit jaar, maar de Muharram voordien" (CGVS, p. 16). Gevraagd welk jaar dat dan was, antwoordde u vorig jaar (CGVS, p. 16). Toen u dan gevraagd werd of het 2015 was, antwoordde u vreemd genoeg 2014 of 2015 en vermeldde u dat u niet sprak over de laatste Muharram, maar over de Muharram daar nog eens voor (CGVS, p. 16). Uit informatie blijkt dat in 2016 Muharram nog moet plaatsvinden, dat de laatste Muharram dus in 2015 was en u dus doelde op de Muharram, daarvoor, uit het jaar 2014 (zie blauwe map). Even later bevestigde u opnieuw dat u niet de vorige bedoelde, maar die ervoor en dat het 2014 was (CGVS, p. 20). Nochtans had u bij DVZ verklaard dat alle problemen zich voordeden in 2015 (CGVS, p. 20). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat ze u misschien niet goed hadden verstaan (CGVS, p. 20). Hoe dan ook, u verklaarde dat uw problemen twee maanden voor de Muharram plaatsvonden (CGVS, p. 20), en dus augustus (zie blauwe map). Waarom u dan bij DVZ zou verklaren dat het juli was (CGVS, p. 20), is vreemd. Geconfronteerd hiermee, gaf u aan dat u het eigenlijk niet meer wist (CGVS, p. 20).

Vervolgens vermeldde u ook dat uw moeder tijdens een bomaanslag in Lahore om het leven was gekomen (CGVS, p. 4). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen concrete info omtrent haar lot had en u het enkel via de persoon waar u bij verblijft vernomen had (CGVS, p. 5). U wist immers niet zeker of er al dan niet iets gebeurd was (CGVS, p. 5 & 25 & 27). Verder wisten ook uw verklaringen omtrent dit nieuws allerminst te overtuigen. Vooreerst zou u op de hoogte zijn gebracht van dit nieuws doordat uw huisgenoot op televisie een lijst met slachtoffers had gezien en omdat hij nadien een

anoniem telefoontje kreeg met de melding dat uw moeder overleden was (CGVS, p. 5). Hier moet worden opgemerkt dat u niet eens zelf de lijst had gezien op de televisie en u ook niet de indruk gaf hier navraag naar te hebben gedaan (CGVS, p. 5). Zo bracht u geen enkel bewijs dat uw moeder overleden is (CGVS, p. 5), noch had u ondertussen meer info (CGVS, p. 26). De verklaring dat u niemand kon bereiken in Pakistan, is dan ook niet afdoend (zie supra). Van een ingrijpende gebeurtenis als deze kan worden verwacht dat u er alles zou aan doen om meer informatie te bekomen. Verder leek u niet eens te weten waar in Lahore de ontploffing was, noch wanneer die was (CGVS, p. 11). Ook kunnen vraagtekens worden gesteld bij het anonieme telefoontje dat uw huisgenoot zou hebben ontvangen. Zo verklaarde u zelf dat u de persoon bij wie u woont (en die het telefoontje ontving), eigenlijk niet kende van vroeger (CGVS, p. 10). Het is dan ook bijzonder vreemd dat -iemand die u eigenlijk niet kent- een anoniem telefoontje zou krijgen met de melding dat uw moeder is overleden. Tot slot werd u gevraagd wat uw moeder eigenlijk deed in Lahore en verklaarde u dat ze daar was om de besnijdenis van een familielid te vieren (CGVS, p. 4). Toen u dan gevraagd werd hoe u dat eigenlijk wist (want u beweerde geen contact te hebben), verklaarde u plots dat u het niet zeker wist wat ze deed in Lahore, dat het een veronderstelling was en het ook voor een huwelijk kan geweest zijn (CGVS, p. 5). Wat er ook van zij, toen u gevraagd werd of u elders familie had in Pakistan vermeldde u dat iedereen in Chiniot woonde (CGVS, p. 6). Waarom u dan zou zeggen dat uw moeder in Lahore was voor de besnijdenis van een familielid is vreemd en ondergraaft finaal de geloofwaardigheid. Uw verschooning dat het familie is van uw vader, is absoluut niet afdoend en tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid (CGVS, p. 6).

Afsluitend wordt de geloofwaardigheid van uw relaas finaal ondermijnd door enkele eigenaardigheden aangaande uw reisweg. Zo bestaat er vooreerst verwarring omtrent uw vertrekdatum. U verklaarde dat u het zich niet meer herinnerde maar dat het de 7de of 8ste maand was. Exacter wist u niet (CGVS, p. 12-13). Toen u gevraagd werd welk jaar u Pakistan verliet, verklaarde u dat het 2014 was (CGVS, p. 22-23). Vreemd genoeg had u ten aanzien van de DVZ verklaard dat het 2015 was (Verklaring DVZ, d.d. 10 februari 2016, p. 10, vraag 31). Geconfronteerd hiermee gaf u aan dat u bang was en dat u zich verstopte (CGVS, p. 23). Maar ook over de plaatsen waar u zich verstopte, vlak voor uw vertrek, kon u geen duidelijkheid scheppen. Zo gaf u aanvankelijk aan dat u ondergedoken leefde bij uw zus (CGVS, p. 16). Niet veel later verklaarde u echter dat u onderdook op verschillende plaatsen, met verschillende mensen (CGVS, p. 22). Nog iets later verklaarde u vreemd genoeg weer opnieuw dat u naar uw zus ging (CGVS, p. 22).

Verder verklaarde u dat u nadien naar Karachi ging (CGVS, p. 13) en dat u daar bij T. verbleef (CGVS, p. 23). Gevraagd wie T. was, vermeldde u dat hij de smokkelaar was (CGVS, p. 23). Nochtans had u bij de DVZ verwezen naar T. als zijnde uw vriend, die op de koop toe zelfs een smokkelaar voor u zou hebben geregeld (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Verder verklaarde u dat u met de boot naar Iran was getrokken (CGVS, p. 13). Vreemd genoeg maakte u geen melding van een boottocht ten aanzien van de DVZ (Verklaring DVZ, p. 10, vraag 31). Hierop gewezen gaf u aan dat men het u niet in detail had gevraagd (CGVS, p. 14). U maakt wel melding van een tocht te voet en per bus (Verklaring DVZ, p. 10, vraag 31). Verder wist u niet welke steden u in Iran had gepasseerd en verklaarde u verkeerdelijk dat men in Iran aan de linkerzijde rijdt (CGVS, p. 14), terwijl het rechts is. Verder wist u niet waar u de grens met Turkije had overgestoken, noch welke landen of steden u naast Servië, na Griekenland zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 14). Tot slot wist u ook niet wanneer u in België was aangekomen, enkel dat het vier of vijf maanden geleden was (CGVS, p. 15) en legde u geen enkel bewijs neer aangaande uw reisweg (vervoersbewijzen, tickets, ...), noch had u foto's die uw reisweg zouden kunnen staven (CGVS, p. 25-26).

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen documenten mee ter staving van uw asielsrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Hij stelt dat hij door de bestreden beslissing uiteindelijk gedwongen teruggestuurd zal worden naar Pakistan terwijl er niet kan gegarandeerd worden dat hij daar geen mensonwaardige behandeling zal ondergaan. In een eerste onderdeel van zijn middel verwijst verzoeker naar persartikelen of het reisadvies van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse zaken, die als stavingsstukken bij het verzoekschrift zijn gevoegd om aan te tonen dat Pakistan al jaren een broeihaard is van geweld, terreur en religieuze conflicten. Daarom kan het CGVS volgens verzoeker niet garanderen dat hij niet het slachtoffer zal worden van mensonwaardige behandelingen of erger.

In wat als een tweede onderdeel van het enig middel kan beschouwd worden, meent verzoeker dat hij ook persoonlijk en rechtstreeks te vrezen heeft voor zijn veiligheid nu hij tijdens zijn interview duidelijk zou aangegeven hebben dat hij zich bekeerd heeft van soenniet naar sjiiet en om die reden werd ontvoerd en meermaals bedreigd. Verzoeker zou geen beroep kunnen doen op de interne veiligheidsdiensten nu die bekend staan om hun corruptie. Vandaar dat hij persoonlijk en rechtstreeks voor mensonwaardige behandelingen of erger zou moeten vrezen terwijl het EVRM beschermt tegen de mensonwaardige en vernederende behandeling en dit op een absolute manier.

2.2. Documenten

Bij het verzoekschrift heeft verzoeker de volgende documenten gevoegd:

- Reisadvies over Pakistan van de Nederlandse ambassade van Islamabad van mei 2016, nog geldig op 27 juni 2016
- verscheidene persartikelen van Het Laatste Nieuws van maart 2016, van De Standaard van oktober 2015 en van de Nederlandse website van "Dagelijkse Standaard"
- een summiere verwijzing naar een Engelstalig werk van S.U.K. aangaande corruptie in Pakistan met het oog op een promotie in de sociale wetenschappen aan de Vrije Universiteit van Amsterdam

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: "*De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.*" Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een "vluchteling" de persoon is: "*Die, [...] uit gegronde vrees voor*

vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Deventer, Kluwer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees aangetoond worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker voert aan dat hij persoonlijk en rechtsreeks te vrezen heeft voor zijn veiligheid omdat hij om religieuze redenen zijn thuisland heeft moeten ontvluchten. Hij stelt in het verzoekschrift dat hij zich heeft bekeerd van soenniet tot sjiïet en dat hij om religieuze redenen werd ontvoerd en bedreigd door soennitische groeperingen. Bescherming voor deze vervolging zou verzoeker van de corrupte Pakistaanse autoriteiten niet kunnen krijgen.

Verweerder acht dit relaas echter ongeloofwaardig omdat hij onder meer enkele tegenstrijdigheden en vaagheden in het asielrelaas heeft weerhouden. Zo stelde verweerder vast dat verzoeker bij Dienst Vreemdelingenzaken meermaals verklaarde dat hijzelf werd bekeerd door ene I., terwijl hij tijdens zijn verhoor bij verweerder verklaarde dat hij het was die I. had bekeerd tot het sjiïsme. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd herhaalde verzoeker enkel dat hij wel degelijk van geboorte een sjiïet is en zelf iemand anders had bekeerd tot het soennisme, namelijk I. en dat dit wellicht een fout betrof nu hij wel hetzelfde bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben op 10 februari 2016. Bijkomend stelde verweerder onder meer vast dat verzoeker de naam niet volledig kende van die persoon I. die volgens de verklaringen van verzoeker nochtans reeds lang een vriend zou zijn. Aangaande de voorgehouden kidnapping van verzoeker, stelde verweerder vast dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde verzoeker eerst dat de kidnappers hun gezicht bedekten, maar vervolgens dat het vier personen waren met grote snorren. Hoe verzoeker kon weten dat deze mannen snorren hadden, verklaarde hij door aan te geven dat hij eigenlijk geblinddoekt was en dat hij, toen hij werd geslagen, zijn blinddoek wegnam en zo toch hun gezicht kon zien. Aangaande de verklaring dat de moeder van verzoeker tijdens een bomaanslag in Lahore om het leven is gekomen, haalde verweerder aan dat het opmerkelijk is dat verzoeker dit enkel via een persoon waarbij hij verblijft had vernomen. Deze persoon, de huisgenoot, zou op televisie een lijst met slachtoffers hebben gezien en een anoniem telefoontje gekregen hebben dat de moeder van verzoeker overleden is. Verzoeker verklaarde weliswaar zelf de lijst niet gezien te hebben en had geen verdere navraag gedaan. Verzoeker wist ook niet waar en wanneer de ontploffing waarbij zijn moeder zou omgekomen zijn was

gebeurd. Verweerder acht het eveneens vreemd dat enkel de huisgenoot, die verzoeker naar zijn verklaringen niet kent van vroeger, degene is die het anoniem telefoontje kreeg met de vermelding dat verzoeker zijn moeder was overleden.

De Raad stelt vast dat deze door verweerder aangehaalde tegenstrijdigheden en vaagheden over elementen die de kern van het asielrelaas raken, steun vinden in het administratief dossier. In het verzoekschrift gaat de raadsman van verzoeker in het geheel niet in op de motieven van de bestreden beslissing en wel in tegendeel nu in het verzoekschrift, wederom in lijn met de eerste verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt gesteld *“hij heeft in zijn interview duidelijk aangegeven dat hij zich bekeerd had van soenniet tot sjiiet en dat hij om deze religieuze reden werd ontvoerd en meermaals is bedreigd door soennitische groeperingen”*. Ter zitting is verzoeker niet in persoon verschenen, zodat ook deze gelegenheid niet is benut om enige klaarheid aangaande de frappante tegenstrijdigheden aangaande de bekering en kidnapping te scheppen of verdere duiding te geven over het overlijden van zijn moeder. De raadsvrouw van verzoeker stelt ter zitting dan weer dat het relaas zoals afgelegd tijdens het tweede verhoor bij verweerder de bovenhand moet krijgen, waar verzoeker verklaarde zelf niet te zijn bekeerd, maar vriend I. bekeerd te hebben. Dit is strijdig met het verzoekschrift. De Raad komt bijgevolg tot de conclusie dat zich vaagheden en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voordoen. Het stuk dat verzoeker bij diens verzoekschrift heeft gevoegd met een verwijzing naar een onderzoek aangaande de corruptie in Pakistan verandert niets aan de voorafgaande vaststellingen. Nu verzoeker op de eerste plaats de vervolgingsfeiten en bekering die aan de basis ligt van die vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, kan evenmin dienstig worden aangevoerd dat hij in geval van terugkeer niet zal kunnen rekenen op bescherming van de nationale autoriteiten voor diezelfde vervolgingsfeiten.

Concluderend kan gesteld worden dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging als gevolg van zijn religieuze overtuiging in het licht van het Vluchtelingenverdrag en in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande weze opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk in grote mate overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (RvS 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472).

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen als gevolg van zijn bekering, of de door hem bekeerde vriend I. niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ook

een schending op “micro” vlak, zoals verzoeker het aanvoert, op grond van artikel 3 van het EVRM kan om dezelfde reden niet aangenomen worden.

Verzoeker lijkt met zijn betoog in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM op “macro” vlak, aan te sturen op het feit dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, wegens een ernstige bedreiging voor zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict.

Verweerder heeft dienaangaande omstandig gemotiveerd dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaats vinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij bepaalde groepen worden geviséerd ook al erkent hij dat ook grootschalige aanslagen plaats vinden, die evenwel eerder uitzondering zijn dan regel. Uit hun analyse blijkt volgens verweerder dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met eerdere jaren, ook al blijft die wel problematisch. Verweerder erkent dat het noordwesten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremisten en regeringstroepen, maar dat dit om een lokaal conflict gaat terwijl de situatie in andere provincies, zoals Punjab, waar verzoeker van afkomstig is, weliswaar verontrustend is doch de omvang en intensiteit er beduidend lager zouden liggen dan in het noordwesten. Aangaande de situatie in Punjab, stelt verweerder dat uit zijn informatie blijkt dat ondanks de incidenten die er plaats vinden, er geen situatie is van “open combat” of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, hierbij rekening houdend met het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings en het aantal burgerslachtoffers. Bijgevolg meent verweerder dat er in Punjab geen reëel risico is op de in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad meent dat deze motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de informatie die gevoegd werd aan het administratief dossier zoals de COI Focus Pakistan security situation van 18 april 2016.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift zoals *supra* gesteld het Nederlandse reisadvies voor en verschillende recente persartikelen aangaande het religieus geweld in Pakistan, zoals onder meer aangaande de aanslag in Lahore in maart 2016, het feit dat in oktober 2015 tienduizend soldaten werden ingezet om religieus geweld te voorkomen in de heilige maand Muharam en een artikel aangaande het opblazen door soennieten van een sjiiitische moskee in Pakistan. Dit reisadvies en de persartikelen kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling door verweerder.

Uit het reisadvies blijkt immers een bevestiging van de beoordeling van verweerder, met name dat in hoofdzaak de situatie in het noordwesten van het land bijzonder ernstig is, meer dan in de provincie Punjab waar er ook veiligheidsrisico's zijn, die door verweerder niet worden ontkend. De bomaanslag in Lahore, zoals vermeld in het tweede stuk, werd in de COI Focus over Pakistan van 18 april 2016 reeds betrokken in de beoordeling van de veiligheidssituatie. Het wordt erkend dat deze zelfmoordaanslag vele doden heeft geëist, zoals ook blijkt uit het artikel van verzoeker, maar tegelijk was deze aanslag specifiek bedoeld om christenen te treffen omwille van het paasweekend veeleer dan kaderend in een ononderbroken “open combat”. Het artikel aangaande de veiligheidsmaatregelen in de maand Muharam, toont enkel aan dat de Pakistaanse autoriteiten inspanningen leveren om het religieus geweld aan te pakken en het laatste artikel is meer een verontwaardigd opiniestuk dat reeds dateert van februari 2015 dan een ernstige actuele feitelijke bron aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Punjab.

Concluderend stipt de Raad aan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Punjab een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Een schending op “macro vlak” van artikel 3 van het EVRM is voor verzoeker in zijn provincie van herkomst, Punjab, niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES